സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

4. വർഗ്ഗസമരവും ഭരണകൂടവും

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

4 വർഗ്ഗസമരവും ഭരണകൂടവും 1

4

വർഗ്ഗസമരവും ഭരണകൂടവും

I

പതിമൂന്നാം ലിയോ മാർപാപ്പ എഴുതുകയാണ്:

> ‘തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവും മുതലാളിവർഗ്ഗവും തമ്മിൽ നൈസർഗ്ഗികമായിത്തന്നെ ശത്രുതയിലാണെന്നും ധനവാന്മാരും വേലക്കാരും പരസ്പരം പടവെട്ടിക്കഴിയുവാൻ പ്രകൃതിയാൽ തന്നെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരാണെന്നുമുള്ള ധാരണ എത്രയോ യുക്തിവിഹീനവും വാസ്തവവിരുദ്ധവുമാകുന്നു...മനുഷ്യഗോത്രത്തിന്റെ അവയവപ്പൊരുത്തം അതിലെ ഓരോ അവയവങ്ങളുടെയും ശരിയായ ഘടനയുടെ ഫലമായിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ. രാഷ്ട്രീയഗോത്രത്തിന്റെ പൊരുത്തം പാലിക്കുന്നതിനും ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങൾ (തൊഴിലാളികളും മുതലാളികളും) ഐക്യത്തിലും സൗഹാർദ്ദത്തിലും കഴിയണമെന്നുള്ളതാണ് പ്രകൃതി ചെയ്തിരിക്കുന്ന ക്രമീകരണം...അവർ തമ്മിൽ നിരന്തരം പോരാടുകയാണെങ്കിലോ, കുഴപ്പവും കൊടിയ കിരാതത്വവുമായിരിക്കും അതിന്റെ അവശ്യഫലം. ഇങ്ങനെയുള്ള കലാപത്തെ തടുക്കുന്നതിനും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനും ക്രൈസ്തവ വ്യവസ്ഥിതികൾക്കുള്ള ശക്തി വിസ്മയനീയവും വിവിധവുമാണ്’.
>
> (നേരും നൊവാരും, മലയാളതർജ്ജമ പേജ് 21-22)

ഇതു തന്നെയാണ് കോൺഗ്രസ് നേതാക്കന്മാരുടെയും ബൂർഷ്വാപത്രങ്ങളുടെയും ഗാന്ധിസത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കളുടെയും അഭിപ്രായം. കൃപാലിനിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വർഗ്ഗസഹകരണത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഗാന്ധിജി സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകനും വർഗ്ഗസമരത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന മാർക്സ് വിദ്വേഷത്തിന്റെ പ്രവാചകനുമാണ്! കോൺഗ്രസിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലൂടെ ഗാന്ധിസത്തിലെത്തിച്ചേർന്ന ജയപ്രകാശ്-അശോകമേത്താ പ്രഭൃതികളാകട്ടെ ഇക്കാര്യത്തിൽ കൃപലാനിയുടെയും വിനോബ ഭാവേയുടെയും ശിഷ്യത്വമാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇവരുടെയെല്ലാം അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരുപിടി ഗൂഢാലോചനക്കാരായ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ കുത്തിത്തിരിപ്പാണ് വർഗ്ഗസമരം; സോവിയറ്റു യൂണിയനും കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളുമാണ് വർഗ്ഗസമരം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്! മാർക്സ് പറഞ്ഞു, ‘വർഗ്ഗസമരമുണ്ടാവട്ടെ’! അതുകൊണ്ട് വർഗ്ഗസമരമുണ്ടായി—ഇതാണവരുടെ പ്രചാരവേല.

മാർക്സല്ല വർഗ്ഗസമരം കണ്ടുപിടിച്ചത്

പക്ഷേ, വാസ്തവമെന്താണ്? സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ നിലവിൽവരുന്നതിനെത്രയോ മുമ്പ്, കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ ആവിർഭവിക്കുന്നതിനെത്രയോ മുമ്പ്, വർഗ്ഗസമരങ്ങൾ നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തിന്, മുതലാളിത്തമാവിർഭവിക്കുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ വർഗ്ഗസമരമുണ്ടായിരുന്നു. അടിമകളുടെയും അടിയാളരുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും കലാപങ്ങൾ ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. മുതലാളിത്തം തന്നെ നാടുവാഴികൾക്കെതിരായ വർഗ്ഗസമരത്തിലൂടെയാണ് അധികാരത്തിൽ വന്നത്.

സമുദായത്തിൽ വർഗ്ഗങ്ങളും വർഗ്ഗസമരങ്ങളുമുണ്ടെന്ന സത്യം ആദ്യമായി തുറന്നുപറഞ്ഞത് മാർക്സോ എംഗൽസോ അല്ല. അവർക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ചരിത്രകാരന്മാരും വർഗ്ഗസമരത്തെ അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്ന സ്മിത്ത്, റിക്കാർഡോ തുടങ്ങിയ ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമുദായം വർഗ്ഗങ്ങളായി പിരിഞ്ഞതിന്റെ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തിയർ, ഗിസോ തുടങ്ങിയ ഫ്രഞ്ചു ചരിത്രകാരന്മാർ മുതലാളിവർഗ്ഗവും നാടുവാഴി വർഗ്ഗവും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരമാണ് ബൂർഷ്വാവിപ്ലവമെന്നു ചൂണ്ടക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ബൂർഷ്വാധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും ബൂർഷ്വാചരിത്രകാരന്മാർക്കും വർഗ്ഗങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളെപ്പറ്റിയാകട്ടെ, അവയുടെ ഗതിക്രമത്തെപ്പറ്റിയാകട്ടെ, മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നല്ല, മുതലാളിയും നാടുവാഴിയും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്ത അതേ ചിന്തകന്മാർ തൊഴിലാളിയും മുതലാളിയും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരത്തെ നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. മാർക്സും എംഗൽസും സമുദായത്തിൽ നടമാടുന്ന വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളേയും വസ്തുനിഷ്ഠമായി പരിശോധിച്ചു. വർഗ്ഗസമരം ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ നിലവാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നും അതിന്റെ അനിവാര്യഫലമെന്തെന്നും വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് അവർ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഭൗതികാടിസ്ഥാനം വ്യക്തമാക്കി. മാർക്സ് തന്നെ പറയുന്നു:

> “ആധുനിക സമുദായത്തിൽ വർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെന്നോ അവ തമ്മിൽ സമരങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നോ കണ്ടുപിടിച്ചതിലുള്ള മേന്മ ലഭിക്കേണ്ടത് എനിക്കല്ല. എനിക്കെത്രയോ മുമ്പുതന്നെ വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ വളർച്ചയെപ്പറ്റി ബൂർഷ്വാചരിത്രകാരന്മാരും വർഗ്ഗങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക ഘടനയെപ്പറ്റി ബൂർഷ്വാധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ പുതുതായി ചെയ്തത് താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ തെളിയിക്കുക മാത്രമാണ്.
>
> 1. വർഗ്ഗങ്ങൾ ഉൽപാദനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രപരമായ ഏതെങ്കിലും ഘട്ടങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കും.
> 2. വർഗ്ഗസമരം അനിവാര്യമായും തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു.
> 3. ഈ സർവ്വാധിപത്യമാകട്ടെ, എല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളേയുമവസാനിപ്പിച്ച് ഒരു വർഗ്ഗരഹിത സമുദായം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കാലഘട്ടം മാത്രമാണ്”.
>
> (മാർക്സ്: വെഡെമെയർക്കുള്ള കത്ത്)

വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യം

നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തസമുദായം ഉത്ഭവിക്കുകയും വളരുകയും ഒടുവിൽ നാശത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് മാർക്സ് തന്റെ ക്യാപിറ്റൽ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു. വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ല, വസ്തുനിഷ്ഠമായ ധനശാസ്ത്ര നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളുന്നയിച്ചത്. ധനശാസ്ത്രം സദാചാരശാസ്ത്രമല്ല. അതുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തം നല്ലതോ ചീത്തയോ, ഉചിതമോ അനുചിതമോ എന്ന ധാർമ്മികപ്രശ്നമല്ല മാർക്സിന്റെ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമായത്.

“തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യം” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ എംഗൽസ് എഴുതുന്നു:

> “ബൂർഷ്വാധനശാസ്ത്ര നിയമങ്ങളനുസരിച്ച് ഉല്പന്നങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും അവയുണ്ടാക്കുന്ന തൊഴിലാളികൾക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല. ഇത് ‘അനീതിയാണ്, ഇതിങ്ങിനെയാവാൻ പാടില്ല’ എന്ന് നമ്മൾ പറയുകയാണെങ്കിൽ അതിന് ധനശാസ്ത്രവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഈ സാമ്പത്തിക യാഥാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ സദാചാരബോധത്തിനെതിരാണെന്ന പ്രഖ്യാപനം മാത്രമാവും അത്. അതുകൊണ്ട് മാർക്സ് തന്റെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് ഇതിനെയല്ല, മറിച്ച് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയെ അനിവാര്യമായും തട്ടിമറിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ ദിവസേന വളർന്നുവരുന്ന ശക്തികളെയാണ് അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നത്”.

സമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ ഗതിക്രമത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥ നാശത്തിലേക്ക് നീങ്ങുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും മുതലാളിത്തത്തെ നശിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തികൾ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെ വളർന്നു വന്നതെങ്ങിനെയാണ് വെളിപ്പെടുത്തുകയുമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്.

അപ്പോൾ വർഗ്ഗങ്ങളും വർഗ്ഗസമരങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നതിനെ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല. ആളുകളുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളിലല്ല, സാമൂഹ്യപരിതഃസ്ഥിതികളിലാണ്, വർഗ്ഗസമരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമാരായേണ്ടത്. വർഗ്ഗങ്ങളും വർഗ്ഗസമരങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിക്കതീതമായി നിലകൊള്ളുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ്. മാർക്സിന് അവയെ സൃഷ്ടിക്കാനോ വത്തിക്കാന് അവയെ നശിപ്പിക്കാനോ കഴിയില്ല—ഇതാണ് മാർക്സിസത്തിന്റെ നിലപാട്.

വർഗ്ഗകലഹത്തെ തടുക്കുന്നതിനും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനും ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്കുള്ള ശക്തി വിസ്മയനീയവും വിവിധവുമാണെന്ന് വത്തിക്കാൻ പറയുന്നു. എന്നിട്ടും വർഗ്ഗസമരങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? വത്തിക്കാൻ മുതൽ ജയപ്രകാശ് വരെയുള്ള നേതാക്കന്മാർ ദിവസേനയെന്നോണം ഉപദേശങ്ങളും ആഹ്വാനങ്ങളും പാസ്സാക്കിയിട്ടും തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? കൃഷിക്കാർ നിലത്തിനുവേണ്ടി പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്?

മാർക്സിസം മറുപടി പറയുന്നു: വർഗ്ഗസമരങ്ങളുണ്ടാകുന്നത് വർഗ്ഗങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. വർഗ്ഗങ്ങളുള്ളേടത്തോളം കാലം വർഗ്ഗസമരങ്ങളുമുണ്ടാകും.

വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണം

വർഗ്ഗങ്ങളെന്നുവെച്ചാലെന്താണ്? ലെനിൻ പറയുന്നു:

> “ചരിത്രപരമായി നിർണയിക്കപ്പെടുന്ന സാമൂഹ്യോല്പാദന വ്യവസ്ഥയിലുള്ള സ്ഥാനമനുസരിച്ച് പരസ്പരം വ്യത്യസ്തങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള വലിയ ജനവിഭാഗങ്ങളെയാണ് വർഗ്ഗങ്ങൾ എന്നുപറയുന്നത്. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുമായുള്ള (പലപ്പോഴും നിശ്ചിതങ്ങളും നിയമങ്ങളാൽ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നവയുമായ) അവരുടെ ബന്ധങ്ങൾ, സാമൂഹ്യസംഘടനയിൽ അവർ വഹിക്കുന്നപങ്ക്, അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന സാമൂഹ്യസ്വത്തിന്റെ ഓഹരിയുടെ തോതും അതു നേടുന്ന രീതികളും, ഇതൊക്കെയാണ് അവരെ തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നത്. വർഗ്ഗങ്ങളെന്നത് ജനങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പുകളാണ്. നിർദ്ദിഷ്ടമായ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിലുള്ള വ്യത്യസ്തസ്ഥാനങ്ങൾ കാരണം ഒരു ഗ്രൂപ്പ് മറ്റൊരു ഗ്രൂപ്പിന്റെ അദ്ധ്വാനത്തെ തട്ടിയെടുക്കുന്നു’.

ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വർഗ്ഗം സ്വന്തം അദ്ധ്വാനശക്തിയുപയോഗിച്ച് സ്വത്തുക്കൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. അവയുടെ സിംഹഭാഗവും ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരായ ചൂഷകരുടെ വർഗ്ഗം തട്ടിയെടുക്കുന്നു. ഈ വൈരുദ്ധ്യമാണ് വർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അനിവാര്യമായ സമരത്തിനടിസ്ഥാനം.

അങ്ങനെ ഉല്പാദനരീതിയിൽ നിന്നാണ് വർഗ്ഗങ്ങളും വർഗ്ഗസമരങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നത്. ഉല്പാദനവ്യവസ്ഥ ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗത്തിന്റെ കീഴിലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം, ഉല്പാദനശക്തികൾ ഏതെങ്കിലുമൊരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ ലാഭത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നേടത്തോളം, വർഗ്ഗസമരവും അനിവാര്യമായിരിക്കും. നേരെമറിച്ച് വർഗ്ഗങ്ങളില്ലാതാവുമ്പോൾ വർഗ്ഗസമരവും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യും.

വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങൾ ശാശ്വതമല്ല

വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങൾ എന്നെന്നും നിലനിൽക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും അതേസമയത്ത് വർഗ്ഗസമരങ്ങൾ പാടില്ലെന്ന് കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചില ആളുകളുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് വത്തിക്കാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വകാര്യസ്വത്തുടമാവകാശം ശാശ്വതവും സ്വാഭാവികവും പ്രകൃതിസഹജവും ദൈവീകവുമാണ്. പോപ്പ് ലിയോ മൂന്നാമന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ “ദൈവത്തിന്റെ സനാതനമായ നിയമത്തിന്റേയും ശക്തിയുടെയും കീഴിൽ” നടക്കുന്ന മനുഷ്യന് “നിലത്തിലെ ഫലങ്ങൾ മാത്രമല്ല, നിലം തന്നെയും” ഉടമപ്പെടുത്തിവെയ്ക്കാവുന്നതാണ്. (നേരും നൊവാരും, പേജ് 8)

ഇന്നത്തെ അസമത്വങ്ങളും ധനികദരിദ്രഭേദങ്ങളും എന്നെന്നും നിലനിൽക്കുമെന്നും നിലനിൽക്കണമെന്നും വാദിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറയുകയാണ്:

> “മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് അത്യന്തം അനരൂപവും മർത്ത്യവംശത്തിന്റെ സമാധാനത്തിനും സ്വൈരത്തിനും ഏറ്റവും ഉപകൃതവുമാണെന്നുള്ള നിലയിൽ സ്വകാര്യസ്വത്തുടമയുടെ പ്രമാണത്തിന് എല്ലാ യുഗങ്ങളിലേയും നടപടികൊണ്ട് സമ്പൂജ്യത സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു”.

ചരിത്രസത്യങ്ങൾക്കെതിരായ ഒരു പ്രസ്താവനയാണിത്. എന്തെന്നാൽ സ്വകാര്യ സ്വത്തുടമയും വർഗ്ഗങ്ങളുമില്ലാത്ത ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് ചരിത്രം പറയുന്നത്. പ്രാകൃതകമ്യൂണിസം എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന പ്രാചീന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ സ്വകാര്യ സ്വത്തുടമയോ വർഗ്ഗങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നിലത്തിന്മേൽ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും തുല്യമായ അധികാരമാണുണ്ടായത്. എല്ലാ സ്വത്തുക്കളും പൊതുസ്വത്തുക്കളായിരുന്നു. ധനിക ദരിദ്ര ഭേദങ്ങളായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും സമന്മാരായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് പൊതുവുടമാവകാശം മർത്ത്യവംശത്തിന്റെ സമാധാനത്തിനും സ്വൈരത്തിനും ഏറ്റവും ഉപയുക്തമായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഉല്പാദനശക്തികൾ വളർന്നപ്പോൾ ഈ സ്ഥിതിക്ക് മാറ്റം നേരിട്ടു. സ്വകാര്യസ്വത്ത് തലപൊന്തിച്ചു. ഗണവും ഗണവും തമ്മിലും ഗോത്രവും ഗോത്രവും തമ്മിലും യുദ്ധങ്ങളുണ്ടായി. യുദ്ധത്തിൽ തോൽപ്പിക്കപ്പെട്ടവർ വിജയികളുടെ അടിമകളായി പണി ചെയ്യിക്കപ്പെട്ടു. സമുദായത്തിലാദ്യമായി അടിമകൾ ഉടമകൾ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വ്യത്യസ്തവർഗ്ഗങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചു.

അടിമയ്ക്ക് തന്റെ സ്വന്തം ജീവിതത്തെ നിലനിർത്താനാവശ്യമായതിലും കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയണം. എന്നാലേ മിച്ചമുള്ളത് ഉടമയ്ക്ക് ചൂഷണം ചെയ്യാൻ കഴിയൂ. അങ്ങനെ സ്വന്തം ജീവസന്ധാരണത്തിനാവശ്യമായതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയത്തക്ക വണ്ണം ഉല്പാദനശക്തികൾ വളർന്നുകഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾ മറ്റൊരു വിഭാഗത്തെ അടിച്ചമർത്തിവെയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കൂ. ആ അതിർത്തിവരെ ഉല്പാദനശക്തികൾ വളർന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അടിമകൾ അദ്ധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കുന്നത് അവരുടെ ഉപയോഗത്തിനു മാത്രമേ തികയൂ എങ്കിൽ, ഉടമയ്ക്കെന്തു മിച്ചമാണുണ്ടാവുക? അതുകൊണ്ടാണ് പ്രാകൃതകാലത്ത് വർഗ്ഗങ്ങളില്ലാതിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഉല്പാദനശക്തികൾ വളർന്നുവന്നപ്പോൾ വർഗ്ഗങ്ങളാവിർഭവിച്ചതും.

അടിമത്തവ്യവസ്ഥയാണ് ചരിത്രത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ വർഗ്ഗസമുദായം. ഉല്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയുടെ ഫലമായി അടിമകളും ഉടമകളും തമ്മിലുള്ള സമരം ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. നാടുവാഴിയും അടിയാളനും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരമാണ് ഫ്യൂഡലിസം. അനേകം കർഷകകലഹങ്ങളുണ്ടായി. ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിലാണ് മുതലാളിത്തം വളരാൻ തുടങ്ങിയത്. മുതലാളിവർഗ്ഗവും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവും തമ്മിൽ നടന്ന സമരങ്ങളും ഫ്യൂഡൽവാഴ്ച്ചയ്ക്കെതിരായ വിപ്ലവങ്ങളുമാണ് മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ വിജയത്തിന് വഴിതെളിയിച്ചത്.

വിരുദ്ധതാൽപ്പര്യങ്ങളുടെ അനിവാര്യഫലം

മുതലാളിവർഗ്ഗത്തോടൊപ്പം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവും ആവിർഭവിച്ചു. വിരുദ്ധതാല്പര്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സമരം ചരിത്രത്തിലുടനീളം സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

ഉല്പാദന വ്യവസ്ഥയിൽ വ്യത്യസ്ത വർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്ത പങ്കാണുള്ളത്. ഒരു വർഗ്ഗം ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ അവരെ ആശ്രയിക്കാതെ മറ്റെ വർഗ്ഗത്തിന് ഉല്പാദനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വയ്യ. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളിന്മേലുള്ള സ്വകാര്യ ഉടമാവകാശമാണ് വർഗ്ഗസങ്കീർണമായ എല്ലാ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളുടെയും പൊതുസ്വഭാവം. ഈ പൊതുസ്വഭാവമാണ് വർഗ്ഗചൂഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. സമുദായത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവർ, മറ്റേ വിഭാഗം ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നവർ.

ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവരുടെയും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നവരുടെയും താല്പര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്.

വിവിധ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളിൽ വ്യത്യസ്ത രൂപങ്ങളിലുള്ള സ്വകാര്യ സ്വത്തുടമാവകാശമാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് വർഗ്ഗചൂഷണത്തിന്റെ രീതികളും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. അടിമത്തവ്യവസ്ഥയിൽ അടിമകളും, ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയിൽ അടിയാളരും, മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ തൊഴിലാളികളുമാണ് ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

അടിമകളെ കഴിയുന്നിടത്തോളം ചൂഷണം ചെയ്ത് സ്വത്തുണ്ടാക്കണമെന്നാണ് ഉടമകളാഗ്രഹിക്കുന്നത്. ചൂഷണത്തിൽ നിന്ന് കഴിയുന്നതും മോചനം നേടണമെന്ന് അടിമകളും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യസ്ത താല്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ് വർഗ്ഗസമരമുണ്ടാകുന്നത്.

നാടുവാഴിയും അടിയാളനും തമ്മിലുള്ള സമരമാണ് ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ സവിശേഷത. കാരണം, അടിയാളനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന പ്രഭുവിന്റേയും മർദ്ദനത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷനേടാനാഗ്രഹിക്കുന്ന അടിയാളന്റെയും താല്പര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്.

മുതലാളിത്തത്തിൽ മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും വ്യത്യസ്ത വർഗ്ഗങ്ങളാണ്. മുതലാളി ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻ; തൊഴിലാളി മുതലാളിയുടെ ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുപയോഗിച്ച് അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന കൂലിവേലക്കാരൻ. രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങളുടെയും താല്പര്യം പരസ്പര വിരുദ്ധമായതിനാലാണ് വർഗ്ഗസമരം അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നത്.

മുതലാളിക്കു മുതലാളിയായി നിൽക്കണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യം ചൂഷണം ചെയ്തേ മതിയാവൂ. അതുപോലെ തൊഴിലാളിക്ക് തൊഴിലാളിയെങ്കിലുമായി തുടരണമെങ്കിൽ, മുതലാളിക്കെതിരായി പോരാടിയേ കഴിയൂ. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരായ മുതലാളികളും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന തൊഴിലാളികളും തമ്മിലുള്ള സമരങ്ങൾ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലുടനീളം കാണാം. വർഗ്ഗാധിഷ്ഠിതമായ ഉല്പാദനബന്ധങ്ങളെ മാറ്റിമറിച്ച് വർഗ്ഗരഹിതമായ ഒരു സമുദായം സ്ഥാപിച്ചാലല്ലാതെ വർഗ്ഗസമരം സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാവുകയില്ല.

മുതലാളിത്തത്തിൻകീഴിൽ ഉല്പാദനശക്തികൾ മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം വളർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, വളർന്നുകഴിഞ്ഞ ഈ ഉൽപാദനശക്തികളും ലാഭത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുള്ള ഉല്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ല. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളാണ് ഉല്പാദനം നടത്തുന്നത്. പക്ഷേ, ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളും ഉല്പന്നങ്ങളും ഒരുപിടി മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. ഉല്പാദനശക്തികളും ഉൽപാദന ബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ വൈരുദ്ധ്യമാണ് മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ വൈരുദ്ധ്യം മൂർച്ഛിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് തൊഴിലാളിവിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നത്.

ചരിത്രപരമായ ഒരാവശ്യം

വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആവിർഭാവവും വർഗ്ഗസമരങ്ങളും സാമൂഹ്യവളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായിരുന്നു. ഉല്പാദനവ്യവസ്ഥയിൽ പ്രവൃത്തിവിഭജനവും സ്വകാര്യസ്വത്തുടമയും വർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ടായതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഉല്പാദനശക്തികൾ വളരുകയും മനുഷ്യൻ പുരോഗമിക്കുകയും ചെയ്തത്. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ മർദ്ദിതരുടെ അദ്ധ്വാനഫലം ചൂഷണം ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ ഉടമകൾക്ക് കച്ചവടം, സയൻസ്, തത്വശാസ്ത്രം, കല, സാഹിത്യം എന്നിവയിലേർപ്പെടാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. എംഗൽസ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, ‘അടിമത്തവ്യവസ്ഥയുടെ പരിതഃസ്ഥിതികളെ നിദാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയവും ബുദ്ധിപരവുമായ സകല വളർച്ചയുമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്...ഈ അർത്ഥത്തിൽ നമുക്ക് പറയാം, ‘പ്രാചീനകാലത്തെ അടിമത്തവ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആധുനിക സോഷ്യലിസവുമില്ല’.

സമരത്തിലൂടെയാണ് സമുദായം വികസിക്കുന്നത്; മനുഷ്യൻ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നത്. ഒരു സ്വത്തുടമ വ്യവസ്ഥയുടെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു സ്വത്തുടമ വ്യവസ്ഥയാവിർഭവിക്കുന്നത് പുതിയ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണ്. ഉല്പാദനവ്യവസ്ഥയിൽ മേധാവിത്വം നേടാൻവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുന്ന പുതിയ വർഗ്ഗങ്ങൾ നിലവിലുള്ള ഭരണാധികാരി വർഗ്ഗത്തെ തട്ടിനീക്കി തങ്ങളുടെ സ്വന്തം മേധാവിത്വം സ്ഥാപിക്കുകയും പുതിയ ഉല്പാദന ബന്ധങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് അടിമത്തവ്യവസ്ഥയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയാവിർഭവിച്ചത്. ഇങ്ങനെതന്നെയാണ് ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയെ തട്ടിത്തകർത്ത്. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുയർന്നുവന്നത്.

ആദ്യകാലത്ത് മുതലാളികളിൽ നിന്നു കൂടുതൽ കൂലി കിട്ടാനോ പ്രവൃത്തിസമയം ചുരുക്കാനോ മറ്റു ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നേടാനോ വേണ്ടി മാത്രമാണ് തൊഴിലാളികൾ സമരം നടത്തുന്നത്. എന്നാൽ അവരുടെ ശക്തി വർദ്ധിക്കുംതോറും സമരത്തിന്റെ രൂപം മാറുന്നു. ഉൽപാദനശക്തികൾ ഇത്രയധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടും തൊഴിലില്ലായ്മയും പട്ടിണിയും നിലനിൽക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് അവർ സ്വയം ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ മുതലാളികളുടെ കയ്യിൽനിന്നു പിടിച്ചെടുത്ത് പൊതുസ്വത്താക്കിയാൽ മാത്രമേ തങ്ങൾക്ക് രക്ഷയുള്ളുവെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉല്പാദന ബന്ധങ്ങളെ തകർത്ത് സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കാൻ അവർ തയ്യാറാവുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയെ തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയുയർന്നുവന്നത്.

പ്രാചീനകാലത്ത് ഉടമകളും അടിമകളും തമ്മിൽ പിന്നീട് നാടുവാഴികളും അടിയാളരും തമ്മിൽ, അതിനുശേഷം മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ വർഗ്ഗസമരം ഇടവിടാതെ തുടർന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. മഹാത്മാക്കളുടെ ഉപദേശങ്ങൾക്കോ വത്തിക്കാന്മാരുടെ കല്പനകൾക്കോ വർഗ്ഗസമരത്തെ തടയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രാകൃത കമ്യൂണിസമൊഴിച്ച് നാളിതുവരെ നിലനിന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ സമുദായങ്ങളുടെയും ചരിത്രം വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. കമ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോവിൽ മാർക്സും എംഗൽസും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

> “സ്വതന്ത്രനും അടിമയും, കലീനനും ഹീനനും, ജന്മിയും അടിയാനും, തൊഴിൽ മേസ്തിരിയും വേലക്കാരും—ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മർദ്ദകനും മർദ്ദിതനും—തീരാവൈരികളായി നിന്ന് ചിലപ്പോൾ ഒളിഞ്ഞും ചിലപ്പോൾ തെളിഞ്ഞും ഇടതടവില്ലാതെ പോരാട്ടം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. സമുദായത്തിന്റെയാകെയുള്ള വിപ്ലവപരമായ പുനഃസംഘടനയിലോ മത്സരിക്കുന്ന വർഗ്ഗങ്ങളുടെ പൊതുനാശത്തിലോ ആണ് ഈ പോരാട്ടം ഓരോ അവസരത്തിലും ചെന്നെത്തിയിട്ടുള്ളത്”.

തൊഴിലാളി സമരത്തിന്റെ പ്രത്യേകത

എന്നാൽ, തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ സമരത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വർഗ്ഗസമരങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഒരു ചൂഷണരീതിയുടെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു ചൂഷണരീതി നടപ്പിൽ വരുത്താനേ സഹായിച്ചുള്ളു. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ സമരമാകട്ടെ മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കുകയും അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയെന്ന സമ്പ്രദായംതന്നെ എന്നെന്നേക്കുമായി അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുസ്വത്താവുകയും കൂലിവേലയേയും ലാഭത്തേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ ഉല്പാദനസമ്പ്രദായത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ പുതിയ ഉൽപാദന സമ്പ്രദായം സ്ഥാപിതമാവുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഉല്പാദനശക്തികളെ ഇനിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തത്തിനെതിരായി പൊരുതുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ വിജയം മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുഴുവൻ വിജയമായിരിക്കും.

സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു: ‘മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള വിപ്ലവങ്ങൾ സാധാരണമായി ഭരണകൂടമെന്ന കപ്പലിന്റെ അമരത്തിൽ നിന്ന് ഒരുകൂട്ടം ചൂഷകന്മാരെ മാറ്റി മറ്റൊരുകൂട്ടം ചൂഷകന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ചൂഷകന്മാർ മാറും. പക്ഷേ, ചൂഷണം നിലനിൽക്കും. അടിമകളുടെ മോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ അതാണുണ്ടായത്. അടിയാളരുടെ ലഹളകൾ നടന്ന കാലത്ത് അതാണുണ്ടായത്. ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ‘മഹത്തായ’ സുപ്രസിദ്ധ വിപ്ലവങ്ങളുടെ കാലത്ത് അതാണുണ്ടായത്. ഈ വിപ്ലവങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം താത്വികമായി വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ് ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം ഒരുതരത്തിലുള്ള ചൂഷണം മാറ്റി മറ്റൊരുതരത്തിലുള്ള ചൂഷണം സ്ഥാപിക്കുകയല്ല, ഒരു വിഭാഗം ചൂഷകരുടെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു വിഭാഗം ചൂഷകരെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയല്ല; നേരെമറിച്ച്, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യന്റെ മേൽ നടത്തുന്ന എല്ലാ ചൂഷണങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കുകയാണ്’.

തൊഴിലാളി വർഗ്ഗം തങ്ങളുടെ സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മാത്രമല്ല, മനുഷ്യ സമുദായത്തിന്റെ മുഴുവൻ താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് പോരാടുന്നത്. ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണം സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമാക്കാനല്ല, വർഗ്ഗങ്ങളെത്തന്നെ അവസാനിപ്പിക്കുവാനും വർഗ്ഗരഹിതമായ ഒരു സമുദായഘടന കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനും വേണ്ടിയാണ് സമരം നടത്തുന്നത്. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ വർഗ്ഗസമരം വർഗ്ഗസമരങ്ങളെയും വർഗ്ഗങ്ങളെത്തന്നെയും അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള സമരമാണ്. സമുദായത്തിൽ നിന്ന് ഹിംസയും ചൂഷണവുമവസാനിപ്പിച്ച് ഒരു പുതിയ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുവാനും സാമൂഹ്യജീവിതത്തെയാകെ ഒരു പുതിയ പതനത്തിലേക്ക് ഉയർത്താനും വേണ്ടിയാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ജനങ്ങളെ വിപ്ലവത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്.

വർഗ്ഗസമരമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടും വർഗ്ഗങ്ങളെ നിലനിർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ള വർഗ്ഗസഹകരണസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഈ പരിപാടി നിറവേറ്റാനാവില്ല. മർദ്ദകനും മർദ്ദിതനും തമ്മിൽ, ചൂഷകനും ചൂഷിതനും തമ്മിൽ, പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടും സഹകരിച്ചുകൊണ്ടും ജീവിക്കണമെന്ന സിദ്ധാന്തം വർഗ്ഗമേധാവിത്വത്തെ നിലനിർത്താൻ മാത്രമുള്ള സിദ്ധാന്തമാണ്.

ചെന്നായ സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തോടുകൂടി തന്റെ പല്ലും നഖങ്ങളും ഒരിക്കലുമുപേക്ഷിക്കില്ല. മുതലാളിവർഗ്ഗം സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തോടുകൂടി ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുകയില്ല. വർഗ്ഗമേധാവിത്വമവസാനിപ്പിച്ച് വർഗ്ഗരഹിത സമുദായം സ്ഥാപിച്ചാലല്ലാതെ വർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വെറുപ്പും വിദ്വേഷവുമവസാനിക്കുകയില്ല. മുതലാളിത്തത്തിനെതിരായ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സമരങ്ങളിലൂടെയല്ലാതെ, മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർക്കാനുള്ള വിപ്ലവത്തിലൂടെയല്ലാതെ, ചൂഷണവും മർദ്ദനവുമില്ലാത്ത വർഗ്ഗരഹിതമായ സമുദായം സ്ഥാപിക്കാനാവില്ല.

അപ്പോൾ, മുതലാളിത്തമവസാനിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള വർഗ്ഗസമരം മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായമവസാനിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള സമരമാണ്; യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ അടിത്തറയിൽ മനുഷ്യന്റെ സുഖവും സംതൃപ്തിയും കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനുള്ള സമരമാണ്.

അടിമത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ഉടമകളും അടിമകളും; നാടുവാഴിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ നാടുവാഴികളും അടിയാളരും; മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും—ഇവയാണ് ചരിത്രത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗങ്ങൾ. ഓരോ ഉല്പാദനവ്യവസ്ഥയിലും അടിസ്ഥാനപരമായി രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങളേയുള്ളൂ. എങ്കിലും ഈ അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗങ്ങളിൽ തന്നെ പലപ്പോഴും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഗ്രൂപ്പുകളും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ താല്പര്യങ്ങളും കാണപ്പെട്ടുവെന്നുവരും. ഉദാഹരണത്തിന് അടിമത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉടമകളും അടിമകളും തമ്മിലുള്ള സമരങ്ങളോടൊപ്പംതന്നെ ‘കലീന’ന്മാരായ ഉടമകളും ജനാധിപത്യവാദികളായ ഉടമകളും തമ്മിലുള്ള സമരങ്ങളും നടമാടിയിരുന്നു. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും തമ്മിലുള്ള സമരങ്ങൾ മാത്രമല്ല നടക്കുന്നത്; മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സമരങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ട്. ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളായ നാടുവാഴികളും മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. മുതലാളികൾക്ക് നാടുവാഴികൾക്കെതിരായ താല്പര്യങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിലും ജനങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ നാടുവാഴികളുമായി കൂട്ടുകൂടുന്നു. ഇതിനുപുറമെ കൈവേലക്കാർ, സ്വതന്ത്രകൃഷിക്കാർ തുടങ്ങിയ ഇടത്തരക്കാരുമുണ്ട്. അവരും മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നവരാണ്. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളേയും സ്വന്തം കൊടിക്കീഴിലണിനിരത്തിക്കൊണ്ടാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം മുന്നേറുന്നത്.

വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ രൂപങ്ങൾ

വർഗ്ഗസമരമെന്നത് വെറും സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള സമരമല്ല. രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവും മതപരവും സാഹിത്യപരവുമായ പല രൂപങ്ങളും കൈക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് എല്ലാ സാമൂഹ്യരംഗങ്ങളിലും അതു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയരംഗമാണ് സർവ്വപ്രധാനം. തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനശക്തി ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ വിലക്ക് വാങ്ങി ഏറ്റവുമധികം ലാഭമുണ്ടാക്കാനാണ് മുതലാളികൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. അതിനെതിരായ സമരമാണ് സാമ്പത്തികരംഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള സമരങ്ങളിലൂടെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം സംഘടിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. രാഷ്ട്രീയാധികാരം കിട്ടിയാലല്ലാതെ തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളേയും താല്പര്യങ്ങളേയും സംരക്ഷിക്കാനാവില്ലെന്ന് സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിലൂടെ അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അങ്ങനെ സാമ്പത്തികാവകാശങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള സമരം രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരമായി മാറുന്നു. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ സമരം തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരമാണെന്ന് മാർക്സും എംഗൽസുമാണ് ആദ്യമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്.

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആക്രമണങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കാനും അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെ കൂടുതൽ ചൂഷണം ചെയ്യാനും വേണ്ടി മുതലാളി വർഗ്ഗം മർദ്ദനങ്ങളെ മാത്രമല്ല അഭയം പ്രാപിക്കുന്നത്; അവർ ആശയപരമായ പ്രചാരവേലകൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു.

മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന് മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആശയങ്ങളുള്ളതുപോലെ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന് തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആശയങ്ങളുമുണ്ട്. അതിനാൽ, സാമ്പത്തികരംഗത്തിലെന്നപോലെതന്നെ ആശയമണ്ഡലത്തിലും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവും മുതലാളിവർഗ്ഗവും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങൾ നടക്കുന്നു. സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ മാറ്റാൻ വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ ആശയങ്ങൾക്ക് അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കാണുള്ളത്. വിപ്ലവകരമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമില്ലാതെ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനമില്ല എന്നു മാർക്സിസം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ വിപ്ലവപ്പാർട്ടി

മുതലാളി വർഗ്ഗത്തിനെതിരായ സമരം നടത്താൻ വേണ്ടി തൊഴിലാളികൾ സ്വന്തം സംഘടനകളുണ്ടാക്കുന്നു. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന രൂപത്തിലുള്ള സംഘടനയാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി. തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ മുന്നണിപ്പടയാണത്. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് വിവിധരാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികൾ അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട് മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിനെതിരായി സമരം നടത്തുകയും മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ നയിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വമില്ലെങ്കിൽ വിജയകരമായ വിപ്ലവം നടത്തുക സാധ്യമല്ല എന്നു ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രം എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി:

> “സൗകര്യവാദത്തിന്റെ നിഴൽ തീണ്ടാത്തതും സന്ധിപ്രിയന്മാരോടും പരാജയമനോഭാവക്കാരോടും ഒരിക്കലും വിട്ടുവീഴ്ച്ച നിൽക്കാത്തതും മുതലാളിമാരോടും അവരുടെ ഭരണയന്ത്രത്തോടും വിപ്ലവകരമായ നയമനുഷ്ഠിക്കുന്നതുമായ ഒരു തൊഴിലാളിപ്പാർട്ടിയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ തൊഴിലാളിവിപ്ലവം വിജയകരമാവുകയുള്ളൂ; തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യം വിജയകരമാവുകയുള്ളൂ. ഇതാണ് പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ പാഠം.
>
> ഇത്തരമൊരു പാർട്ടിയോടുകൂടാതെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ വെറുതെ വിടുകയാണെങ്കിൽ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന് വിപ്ലവകരമായ നേതൃത്വം കൊടുക്കാതിരിക്കുക എന്നർത്ഥമാണ്. വിപ്ലവകരമായ നേതൃത്വം അതിനു കൊടുക്കാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ തൊഴിലാളി വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തെ മുഴുവൻ കുളത്തിലിറക്കുകയെന്നർത്ഥമാണ്. ഇതാണ് പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.
>
> മാർക്സിസത്തിലും ലെനിനിസത്തിലും വേരുറച്ച ഒരു പുതിയതരം പാർട്ടിക്ക് മാത്രമേ—സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു പാർട്ടിക്ക് മാത്രമേ—മുതലാളിവർഗ്ഗവുമായി സുനിശ്ചിതസമരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തെ ഒരുക്കുകൂട്ടാനും തൊഴിലാളിവിപ്ലവത്തിന്റെ വിജയത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചുറപ്പിക്കുവാനും ത്രാണിയുള്ള ഒരു പാർട്ടിക്ക് മാത്രമേ—ഇത്തരമൊരു പാർട്ടിയാവാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നാണ് പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രം നമുക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നത്”.

II

അധികാരത്തിൽനിന്ന് സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരായാൽ മുതലാളിവർഗ്ഗം ശാന്തിമന്ത്രം ജപിച്ച് മിണ്ടാതിരിക്കില്ല. പൊയ്പ്പോയ അധികാരം വീണ്ടെടുക്കാൻവേണ്ടി അവർ മരണക്കളി കളിക്കും. പുതിയ ഭരണത്തെ എതിർക്കാനും വീണ്ടും തങ്ങളുടെ അധികാരം സ്ഥാപിക്കാനുംവേണ്ടി എല്ലാത്തരം ഗൂഢാലോചനകളും നടത്തും. അവരുടെ ഗൂഢാലോചനകളേയും എതിർപ്പുകളേയും നേരിടാനുള്ള ഒരുപകരണമാണ് തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം.

തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം

മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന് മാർക്സ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. അത്തരമൊരു സർവ്വാധിപത്യമാണ് 1917ലെ ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന് ശേഷം റഷ്യയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. സോവിയറ്റ് ഭരണം എന്ന പേരിലാണ് ആ സർവ്വാധിപത്യം അറിയപ്പെട്ടത്.

ലെനിൻ പറയുന്നു:

> "മുതലാളിത്തത്തിൽ നിന്ന് കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനഘട്ടം ഒരു ചരിത്രദശയെയാകത്തന്നെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ തങ്ങളുടെ പൊയ്പ്പോയ പദവി പുനഃസ്ഥാപിക്കാമെന്ന് ചൂഷകന്മാർക്ക് കൊതിയുണ്ടാവും. ഈ കൊതി ക്രമത്തിൽ അതിനുള്ള പരിശ്രമമായി രൂപാന്തരപ്പെടും. ആദ്യത്തെ കടുത്ത പരാജയത്തിനുശേഷം, തങ്ങളെപ്പോഴെങ്കിലും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാകേണ്ടിവരുമെന്ന് ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചൂഷകവർഗ്ഗക്കാർ അത് സംഭവിച്ചുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയില്ല. അതേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻപോലും അവർ കൂട്ടാക്കില്ല. ഇതേവരെ യാതൊരു സൊല്ലയുമില്ലാതെ മധുരമധുരമായ സുഖജീവിതം നയിച്ചിരുന്നവരും ഇന്ന് പെട്ടെന്ന് 'സാധാരണക്കാരാ'ൽ നിർദ്ധനതയിലേക്ക് പിടിച്ചു തള്ളപ്പെട്ടവരുമായ തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി പൊയ്പ്പോയ സ്വർഗ്ഗം വീണ്ടെടുക്കാനായി ഈ തോൽവി പറ്റിയ ചൂഷകന്മാർ പത്തിരട്ടി ഉശിരോടും നൂറിരട്ടി വർദ്ധിച്ച കോപത്തോടുംകൂടി പോരാടും..."

മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഈ ഭ്രാന്തുപിടിച്ച പ്രതി വിപ്ലവശ്രമങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

എന്താണ് തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യമെന്നുവെച്ചാൽ? വിപ്ലവത്തിൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം വീണ്ടും അധികാരത്തിലെത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന മുതലാളിത്തശക്തികളെ അടിച്ചമർത്താനുള്ള ഒരു മർദ്ദനോപകരണമാണത്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ അവശിഷ്ടങ്ങളെയും തുടച്ചുനീക്കിക്കൊണ്ട് ജനങ്ങളെ വർഗ്ഗരഹിതമായ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിലേക്ക് നയിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷരൂപമാണത്.

സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> "തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം തൊഴിലാളി വിപ്ലവത്തിന്റെ ഉപകരണമാണ്, ആയുധമാണ്; അതിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രക്ഷാകവചമാണ്. സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെട്ട ചൂഷകരുടെ പ്രതിരോധത്തെ തച്ചുതകർക്കാനും, തൊഴിലാളിവിപ്ലവത്തെ പൂർണ്ണമാക്കത്തക്കവിധം അതിന്റെ നേട്ടങ്ങളെ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കാനും, തൊഴിലാളി വിപ്ലവത്തെ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണവിജയംവരെ എത്തിക്കാനുംവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആയുധമാണത്. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യമില്ലാതെതന്നെ വിപ്ലവംകൊണ്ടുമാത്രം ബൂർഷ്വാസിയെ തോല്പിക്കാനും അതിനെ അധികാരത്തിൽനിന്ന് പുറന്തള്ളാനും സാധിക്കും. പക്ഷേ, വിപ്ലവം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തിൽ, ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു രക്ഷാകവചമെന്ന നിലയ്ക്ക് തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യത്തിന്റെ രൂപത്തിലുള്ള സവിശേഷമായ ഒരായുധം സൃഷ്ടിയ്ക്കാത്തപക്ഷം ബൂർഷ്വാസിയുടെ പ്രതിരോധത്തെ തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കാനോ, സ്വന്തം വിജയത്തെ നിലനിർത്താനോ, സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അവസാനവിജയത്തിലേക്ക് മുമ്പോട്ടുപോകുവാനോ അതിന് സാദ്ധ്യമാവില്ല".

തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യത്തിന് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള മൂന്നു പ്രധാന കടമകളെന്തെന്ന് സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

1. വിപ്ലവം മൂലം പൊളിഞ്ഞു പാളീസ്സായ ജന്മി-മുതലാളിമാരുടെ എതിർപ്പിനെ പൊളിക്കുക. മുതലാളിത്തം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി അവർ നടത്തുന്ന ഓരോ പരിശ്രമത്തേയും തടയുക.
2. തൊഴിലെടുക്കുന്നവരെയെല്ലാം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന് ചുറ്റും അണിനിരത്തത്തക്കവണ്ണം നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനം സംഘടിപ്പിക്കുകയും വർഗ്ഗങ്ങളെത്തന്നെ ഇല്ലാതാക്കാൻ സമർത്ഥമായ രീതിയിൽ ഈ പ്രവൃത്തി തുടരുകയും ചെയ്യുക.
3. വിപ്ലവത്തെ ആയുധം ധരിപ്പിക്കുകയും സാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരായി സമരം നടത്താനുള്ള വിപ്ലവസൈന്യം സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

സമുദായത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളുടെയും അവകാശാധികാരങ്ങളെ ഒരുപോലെ കാത്തുരക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമല്ല തൊഴിലാളിവർഗ്ഗാധിപത്യം. ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ-തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ- ഭരണകൂടമാണ്. മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്നെതിരായ ഭരണകൂടമാണത്. ലെനിൻ പറയുന്നു:

> "തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യമെന്നത് പരിപൂർണ്ണ ജനാധിപത്യം, എല്ലാവരുടെയും ജനാധിപത്യം-ദരിദ്രന്റേ തെന്നപോലെ ധനികന്റെയും ജനാധിപത്യം-ആകാൻ നിവൃത്തിയില്ല; തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം ഒരു പുതിയ രീതിയിൽ-ദരിദ്രർക്കും തൊഴിലെടുക്കുന്നവർക്കും പൊതുവിൽ- ജനാധിപത്യപരമായിരിക്കണം. അതു ഒരു പുതിയ രീതിയിൽ ബൂർഷ്വാസിക്കെതിരായ സർവ്വാധിപത്യമായിരിക്കണം".

മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ജനാധിപത്യാവകാശങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിനെതിരായി നടത്തപ്പെടുന്ന, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ അവശിഷ്ടങ്ങളേയും തുടച്ചുനീക്കാൻ വേണ്ടി നടത്തപ്പെടുന്ന, ഒരു സർവ്വാധിപത്യമാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണകൂടം.

സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യം കൂടിയേ കഴിയൂ. എന്നുവെച്ചാൽ, മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണമവസാനിപ്പിച്ച് തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണം സ്ഥാപിക്കണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ പുതിയ ഭരണകൂടത്തിന്റെ രൂപം സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കും. 1917ലെ ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിനുശേഷം റഷ്യയിൽ സോവിയറ്റുകളുടെ രൂപത്തിലാണ് തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം ഉയർന്നുവന്നത്. അതേ രൂപമല്ല പിന്നീട് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലും മധ്യയൂറോപ്പിലും ജനകീയ ജനാധിപത്യങ്ങളാണാവിർഭവിച്ചത്. ജനകീയജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങൾ സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ജനകീയജനാധിപത്യത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് അവിടങ്ങളിൽ തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യം നിലനിൽക്കുന്നത്.

മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണകൂടം

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, മുതലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലും ഭരണകൂടമുണ്ട്. മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരുപകരണമാണത്.

സമുദായത്തിലുള്ള എല്ലാ അംഗങ്ങളേയും ഒരുപോലെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണ്—ഒരു സ്ഥാപനമാണ്—മുതലാളിത്തത്തിലെ ഭരണകൂടമെന്നും 'നിയമവും സമാധാനവും പാലിക്കുക' എന്ന ഒരേ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി 'നിഷ്പക്ഷ'മായി പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് അത് ചെയ്യുന്നതെന്നും ബൂർഷ്വാസി പ്രചാരവേല ചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ വാസ്തവമെന്താണ്? 'നിയമവും സമാധാനവും പലിക്കുക'യെന്ന പേരിൽ നിലവിലുള്ള വർഗ്ഗവിഭജനത്തേയും വർഗ്ഗമേധാവിത്വത്തേയും കാത്തുരക്ഷിക്കുകയാണത് ചെയ്യുന്നത്. നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെ എതിർക്കാനുള്ള ഏതു പരിശ്രമത്തേയും അതു ബലം പ്രയോഗിച്ചു തടയുന്നതു കാണാം.

ബൂർഷ്വാ രാജ്യങ്ങളിൽ ഗവണ്മെൻറും മന്ത്രിസഭകളും നിയമ സഭകളുമുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയിലൊന്നുമല്ല യഥാർത്ഥമായ രാഷ്ട്രീയാധികാരം നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. മന്ത്രിസഭകളും നിയമസഭകളും ഭരണാധികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾക്കെതിരാവാത്തിടത്തോളം കാലം കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന നിയമസഭാ മെമ്പർമാരും മന്ത്രിമാരുമാണ് രാജ്യത്തെ ഭരിക്കുന്നത് എന്ന വ്യാമോഹത്തിന് സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ നിയമസഭകളോ മന്ത്രിമാരോ ഭരണാധികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ താൽപര്യങ്ങളെ സാരമായി അപകടപ്പെടുത്തുന്ന ഏതെങ്കിലുമൊരു നടപടി സ്വീകരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ കാണാം ഭരണകൂടത്തിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം. നിയമസഭകൾ പിരിച്ചുവിടപ്പെടും. മന്ത്രിമാർ അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെടും. സായുധസേനകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധിസഭകളെ ഇടിച്ചുപൊളിക്കും.

പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശമുണ്ട് എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഈ സ്ഥിതി മാറുകയില്ല. നാലോ അഞ്ചോ കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം വോട്ടു ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടാവും. അത്രയും നല്ലതുതന്നെ. അതുകൊണ്ട് ഉല്പാദനക്രമത്തിൽ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്ന ഭരണാധികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അധികാരാതിർത്തിയ്ക്ക് കോട്ടമൊന്നും തട്ടില്ല. പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശംകൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾക്ക് ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടിയാൽ പോലും സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തിന് അവർ തങ്ങളുടെ അധികാരമുപേക്ഷിക്കില്ലെന്ന് ചരിത്രത്തിലെ അനേകമനേകം സംഭവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടാണ് ലെനിൻ പറയുന്നത്:

> 'മുതലാളിത്ത പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഏറ്റവും ജനാധിപത്യപരമായ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ കൂടി ഗവണ്മെൻറ് രൂപീകരിക്കുന്നത് ജനങ്ങളല്ല, റോത്ത് ഷീൽഡ്സാരും സ്റ്റീൻസ്സകളും റോക്ക് ഫെല്ലർമാരും മോർഗൻമാരുമാണ്. മുതലാളിത്തത്തിൻകീഴിലുള്ള ജനാധിപത്യം മുതലാളിത്തജനാധിപത്യമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ചൂഷിതരായ ബഹുജനങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളെ കർശനമായി ചുരുക്കലാണ്, അത് ഭൂരിപക്ഷത്തിന്നെതിരായിട്ടുള്ളതാണ്. തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യത്തിൻ കീഴിൽ മാത്രമാണ് ചൂഷിതർക്ക് യഥാർത്ഥ 'സ്വാതന്ത്ര്യ'ങ്ങളുണ്ടാവുന്നതും തൊഴിലാളികൾക്കും കർഷകർക്കും രാജ്യഭരണത്തിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നതും.
>
> "മുതലാളിത്തത്തിനു കീഴിൽ ചൂഷിതർക്കു യഥാർത്ഥ 'സ്വാതന്ത്ര്യ'ങ്ങളില്ല, ഉണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല... മുതലാളിത്തത്തിൻകീഴിൽ ബഹുജനങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ രാജ്യഭരണത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നില്ല, പങ്കെടുക്കാൻ സാദ്ധ്യവുമല്ല. തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യത്തിൻകീഴിലുള്ള ജനാധിപത്യം തൊഴിലാളിജനാധിപത്യമാണ്, ചൂഷിതഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ജനാധിപത്യമാണ്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ അവകാശം കർശനമായി ചുരുക്കലാണ്. ആ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്നെതിരാണത്".

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണകൂടമുള്ളതുപോ ഫ്യൂഡലിസത്തിൽ നാടുവാഴി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണകൂടവുമുണ്ട്. നാടുവാഴി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണകൂടത്തെ തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടാണ് മുതലാളിമാർ അധികാരത്തിൽ വന്നത്.

ഫ്യൂഡലിസത്തിൽ ഫ്യൂഡൽ ഭരണകൂടം ഉള്ളതുപോലെ അടിമത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉടമകളുടെ ഭരണകൂടം ഉടമകളുടെ ഭരണകൂടത്തെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് നാടുവാഴി വ്യവസ്ഥയാവിർഭവിച്ചത്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, എവിടെ വർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടോ, അവിടെ ഭരണകൂടവുമുണ്ട്. ഒരുവർഗ്ഗത്തിന്റെ മേധാവിത്വമവസാനിപ്പിച്ച് മറ്റൊരു വർഗ്ഗം അധികാരത്തിൽ വരുമ്പോൾ ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു ഭരണകൂടം പൊന്തിവരുന്നു. ഭരണകൂടത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മാത്രമാണ് മേധാവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ കാത്തുരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്.

എന്താണീ ഭരണകൂടം? എംഗെൽസിന്റെ വാക്കുകളിൽ, 'അതാതുകാലത്തെ ചൂഷകവർഗ്ഗത്തിന്റേതായ ഒരു സംഘടന, അതാതുകാലത്തെ ഉൽപ്പാദനരീതിക്ക് പുറമേ നിന്ന് യാതൊരു ശല്യവുമുണ്ടാകാതെ നോക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സംഘടന, അതാതുകാലത്തെ ഉൽപ്പാദന വ്യവസ്ഥയിലെ (അടിമ സമ്പ്രദായം, അടിയായ്മ സമ്പ്രദായം, കൂലിവേല) മർദ്ദിതവർഗ്ഗത്തെ ബലം പ്രയോഗിച്ച മർത്തിവെയ്ക്കാനുള്ള ഒരു സംഘടന'.

എല്ലാ കാലത്തും ഭരണകൂടമുണ്ടായിരുന്നുവോ? മനുഷ്യന്റെ ആവിർഭാവം മുതൽക്ക് നിലനിന്നുപോരുന്ന ശാശ്വതമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണോ ഭരണകൂടം? അല്ല.

ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

മനുഷ്യരെ ഭരിക്കാനും ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി നയിക്കാനും ഭരണകൂടമെന്ന ഒന്നില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രാകൃത കമ്യൂണിസത്തിലെ ഗണഗോത്രകാലത്തു രാജാവോ ഭരണകൂടമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സമുദായത്തിൽ അച്ചടക്കം പാലിക്കാനോ പ്രവൃത്തിക്ക് നേതൃത്വം നൽകാനോ സമുദായാംഗങ്ങളെ അന്യോന്യം കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടു പോകാനോ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ഗണത്തിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം രക്തബന്ധമുള്ളവരായിരുന്നതുകൊണ്ട് രക്തബന്ധവും, തലമൂത്തവരെ മാനിക്കണമെന്നും അനുസരിക്കണമെന്നും മറ്റുമുള്ള പരമ്പരാഗതമായ ആചാരവിശ്വാസങ്ങളുമാണ് സമുദായത്തിൽ അച്ചടക്കം പാലിച്ചിരുന്നത്. പ്രായംചെന്നവർ സമുദായത്തിന്റെ തലവന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. ഗണത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളുടെയും കൂട്ടായ തീരുമാനമനുസരിച്ച് കൂട്ടായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുക—ഈ തത്വമാണ് അന്നു സമുദായത്തെ നയിച്ചത്. എല്ലാവരും സമന്മാരായിരുന്നു. ഒരാൾ മറ്റൊരാളെ ചൂഷണം ചെയ്തിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ചൂഷണം ചെയ്യാനുള്ള ഉപകരണത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പിന്നീട് സ്വകാര്യ സ്വത്തുക്കളും ഉള്ളവനെന്നും ഇല്ലാത്തവനെന്നുമുള്ള വർഗ്ഗവിഭജനവും വന്നപ്പോൾ പ്രായം ചെന്നവരുടെ മാന്യസ്ഥാനവും കൂട്ടായ ഭരണക്രമവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. രക്തബന്ധത്തിനു വിലയില്ലാതായി. സ്വത്തുള്ളവൻ മാനിക്കപ്പെടണമെന്നായി. ഇല്ലാത്തവരെ ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ട് തടിച്ചുകൊഴുക്കുന്ന ഉള്ളവർ വെറുമൊരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിസ്വരും അടിമകളുമായ ഭൂരിപക്ഷക്കാർക്കെതിരായി ഉടമകളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ രക്ഷിച്ചുപോരാൻ സമുദായത്തിനൊരു ശക്തികൂടാതെ കഴിയില്ലെന്ന നിലവന്നു. അടിമകളായ ഭൂരിപക്ഷക്കാരെ അടിച്ചമർത്തി ഉടമകളുടെ ഹിതത്തിനൊത്തവണ്ണം തുള്ളിക്കാൻ ഉതകുന്ന നീതിനിയമങ്ങളും ഈ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാൻ അധികാരപ്പെട്ട കുറെ ആളുകളും ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അടിമകളെ ഉടമകളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താക്കി മാറ്റുന്ന നീതിനിയമങ്ങളാദ്യമായാവിർഭവിച്ചതിങ്ങനെയാണ്. 'നീതിപാലക'രായ പൊലീസുകാരുണ്ടായതിങ്ങനെയാണ്. നീതിനിയമങ്ങളെയും നീതിപാലകരേയും പടച്ചുണ്ടാക്കുക എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ, ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ മർദ്ദിതരെക്കൊണ്ട് അവയംഗീകരിപ്പിക്കുക അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. ഈ വിഷമം പരിഹരിക്കാൻവേണ്ടി വടിയും വാളും കുന്തവും നിർല്ലോഭം ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിവുള്ള സായുധ പട്ടാളവും ജയിലും തൂക്കുമരവും മറ്റു മർദ്ദനോപാധികളും ഉപയോഗത്തിൽവന്നു.

ഈ വക മർദ്ദനോപാധികളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയിൽ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്ന വർഗ്ഗങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ് ഭരണകൂടം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, സമുദായം വർഗ്ഗങ്ങളായി പിരിയുന്നുതുവരെ, മർദ്ദകരും മർദ്ദിതരും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരമാരംഭിക്കുന്നതുവരെ, ഭരണകൂടമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വർഗ്ഗങ്ങളും വർഗ്ഗചൂഷണങ്ങളുമാവിർഭവിച്ചപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഭരണകൂടം ഉയർന്നുവന്നത്.

സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> "സമുദായം വർഗ്ഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മാത്രമാണ്—അതായത് സമുദായം വ്യത്യസ്ത ഗ്രൂപ്പുകളായി ത്തിരിഞ്ഞ് അതിൽ ചില ഗ്രൂപ്പുകൾക്ക് മാത്രം സ്ഥിരമായി മറ്റുള്ളവരുടെ അദ്ധ്വാനത്തെ സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് നിയന്ത്രിക്കാനും മറ്റുള്ളവരെ ചൂഷണം ചെയ്യാനും കഴിയുമെന്ന നിലവന്നപ്പോൾ മാത്രമാണ്"—ജനങ്ങളെ മർദ്ദിച്ചൊതുക്കാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ഉപകരണമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഭരണകൂടം പൊന്തിവന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് ചരിത്രം കാണിക്കുന്നു.

സമുദായം വിരുദ്ധതാല്പര്യങ്ങളുള്ള വർഗ്ഗങ്ങളായി പിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ഭരണകൂടം ആവിർഭവിച്ചത്; ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ചൂഷിതരായ ഭൂരിപക്ഷക്കാരെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിർത്താൻ വേണ്ടിയാണ് അതാവിർഭവിച്ചത്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ അധികാരോപകരണങ്ങൾ പ്രധാനമായും പട്ടാളം, പൊലീസ്, ചാരസംഘം, ജയിലുകൾ എന്നിവയിലാണ് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സവിശേഷതയായ രണ്ടു പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതികളിവയാണ്: നാട്ടിൽ, പ്രധാന പ്രവൃത്തി—ചൂഷിതരായ ഭൂരിപക്ഷ ജനങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തി സൂക്ഷിക്കുക. നാട്ടിന് പുറമെ—ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിയല്ലെങ്കിലും—മറ്റ ഭരണകൂടങ്ങളുടെ അധികാര പരിധിയിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെ ചിലവിന്മേൽ സ്വന്തം വർഗ്ഗത്തിന്റെ അതായത് ഭരണാധികാരി വർഗ്ഗത്തിന്റെ, അധികാരപരിധി വിപുലമാക്കുകയും മറ്റു ഭരണകൂടങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നു സ്വന്തം ഭരണകൂടത്തെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക. അടിമത്ത വ്യവസ്ഥയിലും നാടുവാഴിത്ത വ്യവസ്ഥയിലും സ്ഥിതി ഇതായിരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിൻകീഴിലും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണ്.

തൊഴിലാളി ഭരണത്തിന്റെ സവിശേഷത

തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യം തൊഴിലാളികളുടെ ഭരണമാണ്. അതുകൊണ്ട് അത് ചരിത്രത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള മറ്റെല്ലാ ഭരണകൂടങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. മറ്റെല്ലാ ഭരണകൂടങ്ങളും സമുദായത്തിലെ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ—ഉടമകളുടെയോ നാടുവാഴികളുടെയോ മുതലാളികളുടെയോ—താല്പര്യങ്ങളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിച്ചത്. നേരെമറിച്ച് തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യമാകട്ടെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ഭരണമാണ്; ജനങ്ങളുടെ ഭരണമാണ്. മറ്റെല്ലാ ഭരണകൂടങ്ങളും ഹിംസയും മർദ്ദനവുമുപയോഗിച്ച് ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ താല്പര്യങ്ങളെ ചവിട്ടിമെതിക്കുന്നു. തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യമാകട്ടെ സമാധാനപരമായി സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. സുഖവും സംതൃപ്തിയും സമൃദ്ധിയും വിളയാടുന്ന, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയെന്ന സമ്പ്രദായം എന്നെന്നേക്കുമായവസാനിപ്പിക്കുന്ന, ഒരു പുതിയ സമുദായം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നു.

മറ്റെല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളും തങ്ങളുടെ ഭരണകൂടങ്ങളെ ശാശ്വതമായി നിലനിർത്താനാഗ്രഹിക്കുന്നു. തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യമാകട്ടെ എന്നെന്നും നിലനിർത്തപ്പെടാനുള്ളതല്ല. സോഷ്യലിസ്റ്റ് നിർമ്മാണത്തിലൂടെ ജനങ്ങളെയാകെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിലേക്ക് നയിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശം നിറവേറ്റിക്കഴിഞ്ഞാൽ, വർഗ്ഗരഹിതമായ സമുദായം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യത്തിന്റെയെന്നല്ല, യാതൊരു ഭരണകൂടത്തിന്റെയും ആവശ്യമുണ്ടാവില്ല.

എംഗെൽസ് പറയുന്നു:

> "പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ അടിമയുടമസ്ഥന്മാരായ 'പൗര'ന്മാരുടെ മധ്യകാലത്ത് നാടുവാഴിപ്രഭുക്കളുടെയും നമ്മുടെ കാലത്ത് മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെയുമാണ് ഭരണകൂടം. ഒടുക്കം അത് മുഴുവൻ സമുദായത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രതിനിധിയായിത്തീരുമ്പോൾ അതു തനിയേ ആവശ്യമില്ലാതായിത്തീരുന്നു. അടിച്ചമർത്തിവെയ്ക്കാൻ ഇനി ഒരു സാമൂഹ്യവർഗ്ഗം ഇല്ലെന്ന നിലവരുമ്പോൾ—വർഗ്ഗഭരണം തന്നെ അവസാനിക്കുമ്പോൾ—ഉൽപ്പാദനത്തിലെ ഇന്നത്തെ അരാജകത്വത്തിൻകീഴിൽ അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാവുന്ന വ്യക്തികളുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള അന്യോന്യമത്സരവും അവസാനിക്കുമ്പോൾ—മർദ്ദിക്കപ്പെടുവാൻ പിന്നെ ഒന്നും അവശേഷിക്കുന്നില്ല. അതോടുകൂടി ഒരു പ്രത്യേക മർദ്ദനയന്ത്രം—ഭരണകൂടം—ആവശ്യമില്ലാതായിത്തീരുന്നു. അതു സ്വയം വാടിക്കരിഞ്ഞുപോകുന്നു."

വിജയകരമായി സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുത്തുകഴിഞ്ഞ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ഇപ്പോൾ കമ്യൂണിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ വർഗ്ഗരഹിതമായ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായം സ്ഥാപിച്ചു കഴിയുന്നതോടെ സോവിയറ്റ് ഭരണകൂടം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുമോ? ഈ ചോദ്യത്തിന് സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ മറുപടി പറയുന്നു:

> "നമ്മുടെ ഭരണകൂടം കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ഘട്ടത്തിലും നിലനിൽക്കുമോ?"
>
> ഉവ്വ്; ചുറ്റുപാടുമുള്ള മുതലാളിത്തവലയം അവസാനിപ്പിക്കപ്പെടാത്തിടത്തോളംകാലം, വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള സൈനികാക്രമണത്തിന്റെ ആപത്ത് തുടച്ചുനീക്കപ്പെടാത്തിടത്തോളംകാലം, അതു നിലനിൽക്കും. പക്ഷേ, ആഭ്യന്തരസ്ഥിതിയിലും ബാഹ്യസ്ഥിതിയിലുമുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് സ്വാഭാവികമായും നമ്മുടെ ഭരണകൂടത്തിന്റെ രൂപങ്ങളും മാറുന്നതായിരിക്കും.
>
> ഇല്ല; മുതലാളിത്തവലയം അവസാനിപ്പിക്കപ്പെടുകയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് വലയം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ ഭരണകൂടം നിലനിൽക്കുകയില്ല. അതു വാടിക്കരിഞ്ഞുപോകും".
>
> സോഷ്യലിസം വിജയകരമായാൽ പിന്നെ വർഗ്ഗമോ ദേശമോ ജനതയോ മർദ്ദിക്കപ്പെടുകയില്ല.
>
> രാജ്യത്തിനുള്ളിലുള്ള വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരുന്തോറും ഭരണകൂടത്തിന്റെ മർദ്ദനോപകരണങ്ങൾ ആഭ്യന്തരമായിട്ടല്ല ബാഹ്യമായിട്ടാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ പരസ്പരം സംഘട്ടനങ്ങൾ നടത്തുന്ന വർഗ്ഗങ്ങൾ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് "രാജ്യത്തിനകത്ത് നമ്മുടെ സ്റ്റേറ്റിന്റെ പ്രധാന കടമ ഇപ്പോൾ സമാധാനപരമായ സാമ്പത്തിക നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളും സാംസ്കാരിക വിദ്യാഭ്യാസവുമാണ്" എന്ന് സ്റ്റാലിൻ പറഞ്ഞത്. "നമ്മുടെ സൈന്യങ്ങളേയും ശിക്ഷാസ്ഥാപനങ്ങളേയും ചാരപ്രവർത്തനങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവ ഇപ്പോൾ ആഭ്യന്തരമായിട്ടല്ല, പുറമേയ്ക്കാണ്, വിദേശീയ ശത്രുക്കൾക്കെതിരായിട്ടാണ്, തിരിച്ചുവിടപ്പെടുന്നത്".

പുറമേനിന്നുള്ള ആക്രമണഭീഷണി ഇല്ലാതാകത്തക്കവണ്ണം മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും ചൂഷണവ്യവസ്ഥകളവസാനിച്ചു സോഷ്യലിസം വിജയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ യാതൊരുതരം മർദ്ദനോപകരണത്തിന്റെയും ആവശ്യമില്ലാതാവും. സ്റ്റേറ്റ് അന്തർദ്ധാനംചെയ്യും. കേന്ദ്രീകൃതമായ പ്ലാനിംഗ്, ഉൽപ്പാദനം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം മുതലായവ സുസംഘടിതമായി നടത്താനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ മാത്രമേ നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ. മർദ്ദനത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടാവില്ല. അതുകൊണ്ട് മർദ്ദനോപകരണമായ ഭരണകൂടവുമുണ്ടാവില്ല.

III

ചരിത്രാരംഭം മുതൽക്കേ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിപ്പോന്ന ഒരുൽകൃഷ്ടവികാരമാണ് മനുഷ്യസ്നേഹം.

ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയായിട്ടാണ് മനുഷ്യൻ ജീവിതയാത്രയാരംഭിച്ചത്. പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുകയും സഹകരിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഉൽപാദനം നടത്തുക സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. അപരിഷ്കൃതങ്ങളായ ആയുധങ്ങളുപയോഗിച്ച് കൂട്ടായ ഉല്പാദനവും കൂട്ടായ ഉപഭോഗവും നടത്തിപ്പോന്ന ആ പ്രാകൃതമനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ ലളിതവും അകൃത്രിമസുന്ദരവുമായ ഒരുതരം സൗഹാർദ്ദബന്ധം വിളയാടിയിരുന്നു. വ്യക്തിപരമായ സൗഹാർദ്ദത്തിനോ 'എന്റേത്, നിന്റേത്' എന്ന സങ്കുചിതത്വത്തിന്നോ അതിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാം എല്ലാവരുടേതും കൂടിയായിരുന്നു. സ്നേഹത്തിന് ദാർഢ്യവും കെട്ടുറപ്പും കുറഞ്ഞിരുന്നുവെന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, അത് ഇന്നത്തെപ്പോലെ വ്യക്തിപരമോ വർഗ്ഗപരമോ ആയിരുന്നില്ല. അതു തികച്ചും സാമൂഹ്യമായിരുന്നു. ദീനദയാലുത്വത്തിന്നോ ആർത്ത്രത്രാണപരായണത്വത്തിനോ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കണമെന്നും മറ്റുമുള്ള സദാചാരോപദേശങ്ങൾക്കോ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാരണം എല്ലാവരും സമന്മാരായിരുന്നു.

പ്രവാചകന്മാരുടെ മനുഷ്യസ്നേഹം

സമുദായം വർഗ്ഗങ്ങളായി പിരിഞ്ഞതോടെ ഈ പ്രാകൃതമായ സൗഹാർദ്ദബന്ധത്തിന് ഉടവുതട്ടി. ഒരു വിഭാഗം മനുഷ്യർ മറ്റൊരു വിഭാഗം മനുഷ്യരെ സാമ്പത്തികമായി ചൂഷണം ചെയ്യാനാരംഭിച്ചു. ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ; മറ്റുള്ളവർ മേലാളർക്കുവേണ്ടി പണിയെടുക്കുന്ന കീഴാളർ. ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾ സുഖമനുഭവിക്കാൻ; മറ്റുള്ളവർ കഷ്ടപ്പെടാനും പട്ടിണി കിടക്കാനും—സ്നേഹത്തിന് എങ്ങനെ ഉലച്ചിൽ തട്ടാതിരിക്കും?

വർഗ്ഗസമരം കൊണ്ട് താറുമാറായ സമുദായത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിലായി, മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ വെന്നിക്കൊടിയുയർത്താൻ ശ്രമിച്ച പല മഹാരഥന്മാരും ആവിർഭവിക്കുകയുണ്ടായി. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന് ബുദ്ധൻ, ക്രിസ്തു, മുഹമ്മദ് തുടങ്ങിയ പ്രവാചകന്മാർ ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായി. അവരുടെ മനുഷ്യസ്നേഹം കേവലമായിരുന്നില്ല. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഭൗതികപരിസരങ്ങളിൽ നിന്നാണ് അതുടലെടുത്തത്. ബുദ്ധന്റെ അഹിംസ ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വത്തിനെതിരായ ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ അടിമകളെ ദ്രോഹിച്ച സ്വത്തുടമകൾക്കും അവരുടെ കിങ്കരന്മാരായ പുരോഹിതന്മാർക്കുമെതിരായ കാഹളം വിളിയടങ്ങിയിരുന്നു. പരസ്പരം കലഹിച്ചുകൊണ്ട് ചിന്നിച്ചിതറി കിടന്നിരുന്ന ട്രൈബുകളെ യോജിപ്പിച്ചണിനിരത്താനുള്ള ഒരുപകരണമായിരുന്നു മുഹമ്മദ് നബിയുടെ സ്നേഹം. എല്ലായിടത്തും സ്നേഹം സാമൂഹ്യമായ പങ്കാണ് വഹിച്ചത്.

പ്രവാചകന്മാർ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ വമ്പിച്ച സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തി. പക്ഷേ, വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും പിന്നെയും നിലനിന്നു. ചൂഷണവും മർദ്ദനവും അവസാനിച്ചില്ല. ഹിംസയും കൂട്ടക്കൊലയും ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ ചോരപുരട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ബൂർഷ്വാ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പരിമിതി

15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മുതലാളിത്തം തലപൊന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന് പുതിയൊരർത്ഥവും അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു വ്യാപ്തിയും ലഭിച്ചു. റബേലെ, ലിനോർഡൊ ഡാവിൻസ്കി തുടങ്ങിയ മഹാന്മാരായ അനേകം മനുഷ്യസ്നേഹികൾ മുന്നോട്ടുവന്നു. വളർന്നുവരുന്ന മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു അവർ.

ഫ്യൂഡലിസത്തെ അപേക്ഷിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ മുതലാളിത്തം അക്കാലത്തൊരു പുരോഗമനശക്തിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതേ സമയത്തുതന്നെ അവരൊരു ചൂഷകവർഗ്ഗവുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, മനുഷ്യസ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയും മനുഷ്യന്റെ ഔന്നത്യത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ കൃഷിക്കാരുടെ സമരങ്ങളും കൊളോണിയൻ ജനതകളുടെ ചോരയൊഴുക്കലും നടമാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ബൂർഷ്വാ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പരിമിതിയെയാണിതു കാണിക്കുന്നത്.

ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവകാലത്താണ് ബൂർഷ്വാമനുഷ്യസ്നേഹം അതിന്റെ എല്ലാ ധാടികളോടുംകൂടി തലയുയർത്തി പിടിച്ചത്. ദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരായ മൂർച്ചയുള്ള ഒരായുധമായിരുന്നു അത്. സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നീ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ രാജകീയ ഭരണത്തിനും നാടുവാഴി മേധാവിത്വത്തിനുമെതിരായ സമരകാഹളങ്ങളായിരുന്നു.

പക്ഷേ, സമത്വവും സാഹോദര്യവും ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ സാധാരണക്കാർക്ക് ബാധകമായിരുന്നില്ല. ഒരു മർദ്ദനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു മറ്റൊരു മർദ്ദനം കയറിയിരുന്നു. ഫ്യൂഡൽ ചൂഷണത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മുതലാളിത്ത ചൂഷണം ആരംഭിച്ചു. അത്രമാത്രമേ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

മുതലാളിത്തം മനുഷ്യസ്നേഹത്തെ ചവുട്ടിത്തേക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ മഹത്തരങ്ങളായ എല്ലാ കഴിവുകളേയും ചങ്ങലയ്ക്കിടുകയും പവിത്രങ്ങളായി കരുതപ്പെട്ടുപോന്ന എല്ലാ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കുകയുമാണ് മുതലാളിത്തം ചെയ്തത്. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, 'അതിന്റെ വീക്ഷണരംഗത്തിൽ നിന്ന് മനുഷ്യനും അവന്റെ ആവശ്യങ്ങളും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു'.

1847-ൽത്തന്നെ മാർക്സും എംഗൽസും എഴുതുകയുണ്ടായി:

> "മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ നഗ്നമായ സ്വാർത്ഥമൊഴികെ, ഹൃദയശൂന്യമായ 'റൊക്കം പൈസ'യൊഴികെ, മറ്റൊരു ബന്ധവും അതു ബാക്കിവെച്ചില്ല. മതപരമായ ഭക്തിപാരവശ്യത്തിന്റെയും വീരോചിതമായ ആർത്തത്രാണപാരായണത്വത്തിന്റെയും പണ്ഡിതമൂഢന്മാരുടെ സഹൃദയത്വത്തിന്റെയും ദിവ്യമായ ആനന്ദനിർവൃതിയെ അതു അത്യാർത്തിയുടെ മഞ്ഞുവെള്ളത്തിലാഴ്ത്തി... ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മതപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ വ്യാമോഹങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് അതു നഗ്നവും നിർലജ്ജവും മൃഗീയവുമായ ചൂഷണം നടപ്പിലാക്കി."

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുഴുവൻ പേരിലാണ് ബൂർഷ്വാസി സംസാരിച്ചത്. പൊതുവിലുള്ള കേവലമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി അവർ വാചകമടിച്ചു. പക്ഷേ, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുഴുവൻ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ട് അവർ, വാസ്തവത്തിൽ, തങ്ങളുടെ സങ്കുചിതമായ വർഗ്ഗതാല്പര്യങ്ങളെ മൂടിവെയ്ക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്.

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യത്വം ആദരിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല. പണക്കൊതിയുടെ മാനദണ്ഡം കൊണ്ടാണ് മനുഷ്യതാല്പര്യങ്ങൾ അളക്കപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യനല്ല ലാഭക്കൊതിയാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, പരമാവധി ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരക്കംപാച്ചിലാണ് ആധുനിക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനനിയമം.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഫറിയെ, റോബർട്ട് ഓവൻ തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരും വിക്ടർ യൂഗോവിനെപ്പോലുള്ള വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരും വർഗ്ഗസങ്കുലിതമായ ലോകത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടുമില്ലാത്ത ഒരു സമുദായത്തെപ്പറ്റി അവർ മോഹനങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു. പക്ഷേ, അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല, കേവലം വ്യക്തിനിഷ്ഠവുമായ നീതിബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് രൂപമെടുത്തത്. അവരുടെ സാമൂഹ്യാദർശങ്ങളും യഥാർത്ഥമായ സാമൂഹ്യപരിതഃസ്ഥിതികളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, അവരുടെ മനുഷ്യസ്നേഹം ഉള്ളു പൊള്ളയായ ഒരു വ്യാമോഹം മാത്രമായി അവശേഷിച്ചു. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന് അവർ ആഹ്വാനം ചെയ്തുനോക്കി. പക്ഷേ, മുതലാളിയായ മനുഷ്യൻ തൊഴിലാളിയായ മനുഷ്യനെ മർദ്ദിക്കുകയും ചവുട്ടിത്തേക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്. ഹിംസ, കൊല, കൊള്ള, യുദ്ധം മുതലായ സാമൂഹ്യരോഗങ്ങൾക്ക് യാതൊരു പരിഹാരവുമുണ്ടായില്ല. വർഗ്ഗസമരങ്ങൾ മൂർച്ഛിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ മനുഷ്യസ്നേഹം

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ഒരു സ്വതന്ത്രശക്തിയെന്ന നിലയ്ക്ക് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതോടുകൂടി മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ പരിമിതമായ മനുഷ്യസ്നേഹംപോലും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റേതായ ഒരു പുതിയതരം മനുഷ്യസ്നേഹമാവിർഭവിച്ചു. മാർക്സിസത്തിന്റെ മനുഷ്യസ്നേഹം.

സമുദായത്തിൽ യഥാർത്ഥമായി നിലനിൽക്കുന്ന വർഗ്ഗസമരങ്ങളുടെ നേർക്ക് അത് കണ്ണടച്ചില്ല. മർദ്ദകനും മർദ്ദിതനും തമ്മിൽ, ചൂഷകനും ചൂഷിതനും തമ്മിൽ, പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന വ്യാമോഹം സൃഷ്ടിക്കാൻ അതു തയ്യാറായില്ല. പുള്ളിപ്പുലികളുടെ പുള്ളികൾ നീക്കം ചെയ്ത് അവയെ മാൻതോലുടുപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു പരിപാടിയല്ല അതു മുന്നോട്ടു വെച്ചത്. ബൂർഷ്വാസി വാഴ്ത്തിപ്പാടുന്ന ആർത്തത്രാണപരായണത്വം കൊണ്ടോ വർഗ്ഗസഹകരണം കൊണ്ടോ ഭൂദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കൊണ്ടോ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ സുഖവും സംതൃപ്തിയും സൃഷ്ടിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ചൂഷകവർഗ്ഗക്കാരുടെ ഹൃദയപരിവർത്തനം വരുത്തിക്കൊണ്ടു സ്നേഹത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കാനാവില്ലെന്നും അതുറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹവും സൗഹാർദ്ദവുമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാടിത്തറയിൽ സമൂലമായ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തണമെന്ന്, എന്നുവെച്ചാൽ, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സമരങ്ങളിലൂടെ മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർക്കണമെന്ന്, അതു പ്രഖ്യാപിച്ചു.

മാർക്സിസത്തിന്റെ പരിപാടി

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം തങ്ങളുടെ ബാങ്ക് അക്കൗണ്ടുകളുടെയും കൊള്ളകളുടെയും യുദ്ധപരിശ്രമങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ വലിയൊരു ഭീഷണിയായിത്തീരുന്നുവെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ മുതലാളി വർഗ്ഗത്തിന് ശുണ്ഠി പിടിച്ചു. ഒരു കാലത്ത് ഫ്യൂഡലിസത്തിന്നെതിരായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട അവരുടെ മനുഷ്യസ്നേഹം ഇപ്പോൾ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിനെതിരായി തിരിച്ചുവിടപ്പെട്ടു. അവർ മുക്രയിട്ടു. മാർക്സിസം വിദ്വേഷത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്; കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വർഗ്ഗസമരം സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റും മറ്റും.

ഹിംസയെ പൂജിക്കുകയും മനുഷ്യത്വത്തെ ചവിട്ടിയരയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ബൂർഷ്വാ പണ്ഡിതമൂഢന്മാർ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ അർത്ഥംപോലും മാറ്റിയെഴുതി. പതിനായിരക്കണക്കിലുള്ള തൊഴിലാളികളെ ചൂഷണം ചെയ്ത് തട്ടിയെടുക്കുന്ന കോടിക്കണക്കിലുള്ള പണത്തിൽ നിന്ന് ഏതാനും ചെമ്പുതുട്ടുകൾ സമുദായത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന ഹെൻറി ഫോർഡും ടാറ്റയും യഥാർത്ഥ മനുഷ്യസ്നേഹികളായി. കൃഷിക്കാരിൽ നിന്ന് തട്ടിപ്പറിച്ചു സ്വന്തമാക്കി മാറ്റിയ പതിനായിരം ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് 4 ഏക്കർ ഭൂമി മടക്കിക്കൊടുക്കുന്ന നാടുവാഴി പ്രഭു യോഗം ചെയ്യുന്ന മഹർഷിയായി. നേരെമറിച്ച് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സ്വകാര്യ സ്വത്തുടമയ്ക്കും അതിന്റെ ചൂഷണവ്യവസ്ഥയ്ക്കുമെതിരായി പോരാടിയ മാർക്സും എംഗൽസും ലെനിനും സ്റ്റാലിനുമെല്ലാം വിദ്വേഷത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാരും!

മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കാപട്യംനിറഞ്ഞ 'മനുഷ്യസ്നേഹം' മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥമായ സുഖത്തേയും സംതൃപ്തിയേയും വെറുക്കുന്നു. സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങൾക്ക് ഉടവുതട്ടുമ്പോൾ ആ 'മനുഷ്യസ്നേഹം' എല്ലാ മൂടുപടങ്ങളും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് നഗ്നമായ ക്രൂരതയും കൊലപാതകവുമായി മാറുന്നു.

കമ്യൂണിസം യഥാർത്ഥ മനുഷ്യസ്നേഹം

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ മനുഷ്യസ്നേഹം വ്യത്യസ്തമാണ്. എന്നെന്നേക്കുമായി തങ്ങളുടെ സ്വന്തം അധികാരമുറപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായമവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള കളമൊരുക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം പോരാടുന്നത്. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തിലേക്കുള്ള ഒരിടക്കാലഘട്ടം മാത്രമാണ് തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം.

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം തങ്ങളെത്തന്നെ മോചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സമുദായത്തെയാകെ മോചിപ്പിക്കുന്നു; തങ്ങളുടെ മേലുള്ള മർദ്ദനവും ചൂഷണവുമവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സമുദായത്തിലൊട്ടുക്കുമുള്ള മർദ്ദനവും ഹിംസയുമവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ഹിംസയും വിദ്വേഷവും നിലനിർത്തുന്ന സമുദായഘടന തട്ടിത്തകർത്ത് ഹിംസയ്ക്കും ചൂഷണത്തിനും സ്ഥാനമില്ലാത്ത വർഗ്ഗരഹിതമായ ഒരു സമുദായം കെട്ടിപ്പടുത്താലല്ലാതെ മനുഷ്യന്റെ കായികവും മാനസികവുമായ എല്ലാ കഴിവുകളേയും സർവ്വതോന്മുഖമായി വളർത്തുകയും മനുഷ്യത്വത്തിന് വളരാനാവശ്യമായ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുകയും മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം സുഖസമ്പന്നമാക്കുകയും ചെയ്യുക സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെ മാറ്റാൻ വേണ്ടിയുള്ള സമരം മനുഷ്യത്വത്തെ വളർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ള സമരമാണ്. വർഗ്ഗരഹിതമായ സമുദായം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള പരിപാടി സ്നേഹത്തെ വ്യാമോഹത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ച് യാഥാർത്ഥ്യമാക്കി മാറ്റാനുള്ള പരിപാടിയാണ്.

എംഗൽസ് പറയുന്നു:

> 'വർഗ്ഗങ്ങളുടെ വിനാശത്തിന് ചരിത്രപരിണാമത്തിൽ ഒരു ഘട്ടമെത്തേണ്ടതുണ്ട്. ആ ഘട്ടമെത്തിയാൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേക ഭരണവർഗ്ഗം മാത്രമല്ല, ഏതു വർഗ്ഗവും—വർഗ്ഗപരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ തന്നെയും—ഒരു കാലഗണനാപ്രമാദമായിത്തീരും. ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ വളർച്ച ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടംവരെ വളർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെയും ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെയും സ്വകാര്യ ഉടമയേയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയാധീശത്വത്തിന്റെയും കുത്തകയും രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും ബുദ്ധിപരമായുമുള്ള വളർച്ചയ്ക്കു വിഘാതമായിത്തീരുന്നു. ഈ പതനം ഇപ്പോൾ എത്തിയിരിക്കുന്നു...ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളെ സമുദായം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതോടുകൂടി ചരക്കുകളുടെ നിർമ്മാണം അവസാനിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു; അതോടൊപ്പം ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്ക് ഉൽപ്പാദകന്മാരുടെ മേലുള്ള മേധാവിത്വം അവസാനിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യമായ ഉൽപ്പാദനത്തിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അരാജകത്വത്തിനു പകരം വ്യവസ്ഥിതമായ, തിട്ടമായ, സംഘടനയാണുണ്ടായിത്തീരുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിനുള്ള പരസ്പര സമരം അവസാനിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആദ്യമായി മനുഷ്യൻ, ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിൽ, ബാക്കിയുള്ള മൃഗലോകത്തിൽ നിന്നും ഉപരിയായി നിൽക്കുന്നു; മൃഗീയമായ ജീവിതനിർവ്വഹണോപാധികളിൽ നിന്ന് മാനുഷികതയിലേക്കുയർത്തപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യനെ ഇതുവരേക്കും ഭരിച്ചിരുന്ന അയാളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുകൾ ഇപ്പോൾ തികച്ചും മനുഷ്യന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിത്തീരുന്നു. മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി പ്രകൃതിയുടെമേൽ യഥാർത്ഥമായും ബോധപൂർവ്വമായും അധികാരം നടത്താൻ തുടങ്ങുന്നു. കാരണം, ഇപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ സമുദായഘടനയുടെ നിയന്ത്രകനായിത്തീരുന്നു. ഇതുവരേയ്ക്കും അയാളുടെ സ്വന്തം സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ അയാൾക്കെതിരായി പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾപോലെ അയാളെ കീഴടക്കിക്കൊണ്ടാണ് നിലനിന്നിരുന്നതെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ അവ അയാളുടെ ചൊല്പടിക്കു കീഴടങ്ങുന്നു. ഇതുവരേയ്ക്കും പ്രകൃതിയും ചരിത്രവും ഒരു നിർബന്ധ നിയമമെന്ന നിലയ്ക്ക് മനുഷ്യന്റെമേൽ ചുമത്തിയിരുന്ന സാമൂഹ്യസംഘടന, ഇപ്പോൾ അയാളുടെ സ്വതന്ത്രമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായുള്ളതായിത്തീരുന്നു. ഇതുവരേയ്ക്കും ചരിത്രത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ബാഹ്യശക്തികൾ ഇപ്പോൾ അയാളുടെ ഇച്ഛയ്ക്കനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടം മുതൽക്കു മാത്രമേ മനുഷ്യൻ അയാളുടെ സ്വന്തം ചരിത്രം നിർമ്മിക്കുകയുള്ളൂ; ഈ കാലം മുതൽക്കു മാത്രമേ അയാൾ ഇളക്കിവിടുന്ന സാമൂഹ്യശക്തികൾ അയാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഫലത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. ഇതോടൊപ്പം മനുഷ്യൻ നിർബന്ധ നിയമങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലോകത്തിലേക്കുയരുന്നു'.

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. മനുഷ്യൻ
2. മാർക്സിസത്തിന് ഒരു മുഖവുര
3. കമ്യൂണിസം എന്ത്, എന്തിന്, എങ്ങിനെ?
4. വർഗ്ഗസമരവും ഭരണകൂടവും
5. മാർക്സിസത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം
6. മാർക്സിസത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം
7. മാർക്സിസവും കുടുംബജീവിതവും
8. സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും
9. കമ്യൂണിസവും ക്രിസ്തുമതവും
10. മാർക്സിസവും ആധുനികശാസ്ത്രവും

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3x
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014